

[Jens Møller]

nogle ord med hinanden, inden man går videre. Der er virkelig tale om noget meget, meget positivt. For Københavnsområdet er problemet altså stort set løst, og det skal vi være glade for.

Det er vel også stort set løst på landet. De, der har en gård eller en stor grund, kan jo selv have deres hunde dér. Men dér, hvor problemet bliver kæmpestort, er i vore provinsbyer. Der findes nemlig i de fleste tilfælde ikke sådanne parkområder, der egner sig til dette, og der er heller ikke afsat anden plads til det. Som eksempel kan jeg tage min egen by, Kolding, hvor vi har måttet lede med lys og lygte for at finde steder, hvor vi kunne motionere vores hund. Vi må køre flere kilometer uden for byen og har fundet to steder. Det ene er en strand, hvor ingen mennesker nogen sinde bader. Jeg har i hvert fald aldrig set det. Det andet er arealerne omkring en nedlagt jernbane. Begge disse to arealer bliver nu lukket det halve af året til glæde for ingen og til skade for mange.

Derfor vil jeg bede medlemmerne af dette ting om at forstå, hvad det er, det drejer sig om, det her; også selv om det er et problem, som det enkelte medlem måske ikke selv har inde på livet, så forstå dog, at dette er et kæmpeproblem for en ikke helt lille gruppe af Danmarks befolkning!

Vort ændringsforslag nr. 13 løser ikke problemet, men det letter det ganske væsentligt, idet det opfordrer ministeren til at sørge for, at der ude over landet – og det betyder selvfølgelig dér, hvor der er brug for det, altså i nærheden af provinsbyerne – stilles arealer til rådighed, hvor mennesker kan lufte deres hunde, hvor de kan opdrage dem, og hvor denne nære kontakt mellem mennesker kan foregå. Det vil forbedre forholdet væsentligt, dette forslag. Det vil ikke koste ret meget, og det vil ikke være til skade for nogen som helst.

Hvis vi ikke gennemfører det, så vil vi være medvirkende til at vedtage en lov, der vil blive brudt og brudt og brudt igen, fordi mange mennesker vil sige som så: jeg vil ikke være med til dyrplageri, jeg vil ikke være med til, at min hund ikke kan få den motion, den trænger til, så vil jeg hellere bryde en tåbelig lov. Får jeg så på et eller andet tidspunkt en bøde, ja, så er det en af omkostningerne ved at holde hund. Sådan vil mange ræsonnere, og vi vil derved være med til at

nedbryde den respekt for loven, der er så fantastisk vigtig, hvis vort demokrati skal få lov til at fungere. Det er kun en lille ting, men sammen med mange andre ting vil det virke nedbrydende på vor følelse af lovens betydning og retfærdighed.

Jeg vil derfor opfordre alle medlemmer til at overveje tingene én gang til, opfordre til, at man overvejer én gang til, om man dog ikke ønsker at hjælpe disse mennesker, så de ikke skal tvinges til enten at mishandle deres dyr eller at blive lovovertredere. Det koster så godt som intet, men det vil være af virkelig stor betydning for mange, mange mennesker.

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Hr. Thorndahl begyndte med nogle moraliserende bemærkninger til mig. Dem tager jeg selvfølgelig med glæde imod. Jeg må sige, at jeg spidsede øren, da hr. Thorndahl nåede til at karakterisere mig som en naiv troskyldighed. Dér kan man se, hvor svært det er at nå til selverkendelse.

Hr. Thorndahl sagde også, at det var en upræcis lov. Jeg vil sige, at jeg synes snarere, det var et meget upræcist indlæg, vi fik præsenteret. Men jeg skal gerne tage det op, som jeg forstod var noget af det væsentligste i indlægget, nemlig oprettelsen af de amtskommunale fredningsadministrationer, hvor ordføreren vendte sig imod, at lovforslaget forpligter amtsrådene til at organisere fredningsforvaltningen på en bestemt måde. Det samme vendte hr. Kristen Østergaard sig imod. Det er utraditionelt og en indblanding i amtsrådenes interne anliggender, blev der sagt.

Følger man denne kritik, og fjerner man eller ændrer denne bestemmelse i forslaget, så svækker man efter min mening forslaget på et meget afgørende punkt. Jeg har gennem det sidste år stadig væk understreget, at fredningsinteresserne må sikres en tilstrækkelig styrke i administrationen og den politiske beslutningsproces i amtsrådene. Det sagde jeg under efterårets forhandlinger med Amtsrådsforeningen. Det sagde jeg ved fremsættelsen af lovforslaget og ved førstebehandling, og jeg har gentaget det under udvalgsarbejdet.

Bestemmelsen er måske nok utraditionel i nyere lovgivning, men både inden for miljø-